

TEKSTER

En migrantarbejders succeshistorie

Serag blev født som søn af en fattig landmand i en ægyptisk landsby i nærheden af Nilens udløb. Familien havde seks børn, og Serag blev sendt i arbejde som otte-årig hos den lokale herremand. Han voksede op sammen med herremandens børn, som alle gik i skole. Som 18-årig blev han indkaldt til hæren, hvor han gjorde tjeneste i otte år. I en alder af 26 vendte han tilbage til landsbyen klar til at blive gift og stifte familie. Hans tidligere arbejdsgiver og forsørger, herremanden, var død, og hans ejendomme delt ud mellem arvingerne. Serags egen far var blevet endnu fattigere. Han havde solgt den smule jord, han ejede, for at kunne betale for medgiften til sine to døtre. Efter to måneder forlod Serag landsbyen for at tage til Alexandria, hvor én af herremandens sønner boede og arbejdede som lærer på universitetet. Serag bad ham om hjælp til at finde et arbejde og tilbød sig som chauffør. Selvom sønnen kunne bruge en chauffør, havde han egentlig ikke råd til at betale løn til Serag. Men som følge af normsæt og statusbegreber kunne han ikke sende Serag bort. De to blev derfor enige om, at Serag kunne få jobbet som chauffør til en ganske lille løn. Begge var tilfredse med aftalen, men få måneder senere kom Serags nye job i fare. Herremandens søn fik med kort varsel en eftertragtet stilling ved universitetet i Saudi-Arabiens hovedstad Riyadh. Serag bad om at blive taget med til Riyadh, hvilket dog ikke umiddelbart kunne lade sig gøre. Herefter fik Serag udbetalt en bonus samt et løfte om at blive kontaktet, så snart herremandens søn havde fundet et job til Serag i Riyadh. Til Serags overraskelse fik han allerede få uger efter et brev. Heri blev han lovet ansættelse som chauffør for en velhavende saudi-araber.

Serag fik sit visum og øvrige rejsepapirer bragt i orden inden for ti dage og fløj herpå til Saudi-Arabien. Her kunne han begynde i sit nye job med det samme. Lønnen var ti gange højere, end han var vant til fra Ægypten – hertil kom fri kost og logi. Serag var ovenud lykkelig. Han kunne stort set lægge hele sin løn til side. Efter et halvt år fik han tre ugers ferie, hvor han fløj tilbage til Ægypten for at besøge sin familie. Han ankom til landsbyen i et nyt, lyst sæt tøj og havde gaver med til hver enkelt i familien. Serag var landsbyens store samtaleemne i mange uger. Folk flokkedes om Serag for at lykønske ham og for at høre med egne ører, hvordan lykken havde tilsmilet ham. Af større vigtighed for mange unge med store fremtidsdrømme var det dog at hviske et ønske i Serags øre. De bad om at blive hjulpet til en bedre fremtid gennem et job i Saudi-Arabien. Efter sin tilbagekomst til Saudi-Arabien begyndte Serag at søge arbejde til sine tre brødre og sine to svogre,

og inden for et år havde han sikret dem alle fem et job. Herefter begyndte Serag at hjælpe andre venner og slægtninge.

Fire år senere havde 174 landarbejdere fra Serags landsby fået arbejde i Saudi-Arabien og andre olierige stater ved Den Persiske Golf – alle var de hjulpet af Serag. Det er desuden værd at bemærke, at andre 180 personer fra landsbyen i samme periode havde rejst efter jobs i andre arabiske stater og nogle få endda i ikke-arabiske stater.

Abu-Hamads historie

Abu-Hamad arbejder som chauffør for et FN-kontor i Saudi-Arabien's hovedstad, Riyadh. Abu-Hamad er sidst i 40'erne og kan hverken læse eller skrive. Han nedstammer fra en slægt af nomader, som dog har været fastboende i tre generationer. Han er gift og har fem børn, som alle går i skole. Abu-Hamad har en klar tiltro til uddannelsessystemet, når det gælder børnenes fremtidsmuligheder. Selv ser han dog ikke grund til at søge nogen form for voksenundervisning. For Abu-Hamad er tilfreds med livet. Han kan konstatere, at han i sin tid som chauffør endnu ikke har mødt en udenlandsk FN-medarbejder, som har samme høje indkomst som han selv – end ikke blandt de veluddannede i ledende jobs. Abu-Hamads store indtægt kommer selvsagt ikke fra arbejdet som chauffør. Abu-Hamad tjener sine egentlige penge som mellemmand. Han får sine penge gennem to købmandsforretninger, en legetøjsforretning, et værksted, en frisørsalon og en skrædderforretning. Men Abu-Hamad har ikke forstand på de nævnte forretningsområder – eller på at drive forretning i det hele taget. Han har formelt set ansat folk til at gøre arbejdet. Reelt er der tale om, at interesserede udlændinge har valgt Abu-Hamad til at være deres mellemmand i Saudi-Arabien. Abu-Hamads rolle har været at garantere over for den saudiske stat, at de indrejsende er i arbejde under hans opsyn.

En udlænding kan ikke iværksætte eller eje virksomhed i Saudi-Arabien. Derfor må en skrædder fra Syrien eller en mekaniker fra Ægypten finde sig en saudisk partner for at åbne forretning. Abu-Hamad har på papiret indgået partnerskab med folk fra Ægypten, Palæstina, Syrien, Libanon, Yemen og Pakistan. Disse udlændinge leverer startkapitalen, uddannelsen, evnerne og arbejdskraften. Abu-Hamads modydelse er at skaffe tilladelse til at åbne en forretning. For denne ydelse modtager Abu-Hamad (som er en fair og religiøs mand) halvdelen af

forretningernes overskud. Andre mere grådige mellemænd kan finde på at indkræve op til 80% af overskuddet.

Abdullahs historie

- om at blive en del af det arabiske jetset

Abdullah gik i skole og gymnasium i Saudi-Arabien. Herefter tog han til USA for at få en videregående uddannelse. Abdullah modtog intensiv undervisning i engelsk og læste så samfundsvidenskab i tre år på et amerikansk universitet.

Efter opholdet i USA vendte han tilbage til Saudi-Arabien og var gennem to år ansat som embedsmand i den saudiske regering. Det saudiske styre sendte så Abdullah tilbage til USA. Her skulle han færdiggøre sin universitetsuddannelse og skrive speciale i offentlig administration. Efter at have taget denne uddannelse fik Abdullah job i det saudiske ministerium for offentlig planlægning. Sammen med andre vestligt uddannede saudiarabere medvirkede Abdullah til at lægge planer for Saudi-Arabien sociale og økonomiske udvikling.

Efter ganske kort tid på denne post valgte Abdullah som 34-årig at opgive sit job for at oprette en privat virksomhed. Denne virksomhed var helt fra begyndelsen en sammensat størrelse uden en entydig forretningsplan. Virksomheden tilbød at tage sig af alle former for import og eksport. Hertil kom konsulentarbejde i forbindelse med oprettelse af virksomhed eller påbegyndelse af storstilede byggerier, herunder veje, hoteller, hospitaler og supermarkeder. Kort sagt kunne virksomheden hjælpe med alt, som et udenlandsk firma kunne tænke sig at påbegynde af aktiviteter i Saudi-Arabien.

På mindre end fem år i branchen var Abdullah og hans fire partnere alle blevet mangemillionærer. Denne fænomenale succes er bemærkelsesværdig. Især når man tager i betragtning, at virksomhedens startkapital var begrænset. Den bestod af et mindre pengebeløb og en villa med telefon og telefax. Hertil kom to sekretærer og Abdullah som den eneste fuldtidsansatte af de fem konsulenter. Med dette begrænsede personale indgik virksomheden kontrakter på regeringsplan til en værdi af flere hundrede millioner dollars. Blandt deres første projekter var opførelse af folkeskoler, lufthavne, veje og store konsulentopgaver for forskellige saudiske ministerier. Alle virksomhedens opgaver i de første fem år blev udført for den saudiske regering.

Historien om Ilham

Ilham var den anden i en søskendeflok på fem. Hun var født og opvokset i en middelklassefamilie i en by i det nordlige Ægypten. Hendes far havde taget en lang økonomisk uddannelse, og i tyve år havde han været ansat i en afdeling af skatteministeriet. Ilhams mor havde kun ganske få års skolegang. Ilham var den første pige i begge familier, som tog en videregående uddannelse. Forældrene gik meget op i Ilhams skolegang og tilskyndede hende kraftigt til at fordybe sig i lektierne. Hun lå altid i klassens faglige top, hvilket fik hende og forældrene til at overveje lægestudiet. Den første forhindring mod målet var at få høje karakterer i den landsdækkende adgangsprøve til lægestudiet. For de fleste ægyptiske familier er denne eksamen et mareridt af et års varighed. At have en søn eller en datter, som forbereder sig til denne eksamen, betyder, at hele familien indretter sig herpå. Middelklassefamilierne ved, at de fremtidige karrieremuligheder afhænger af denne ene eksamen. Men Ilham bestod også denne eksamen med glans. Hendes karakterer betød, at hun kunne blive optaget på Ægyptens bedste medicinstudium, det ved Kairos universitet. Med opbakning fra familien valgte hun det bedste, altså Kairo, frem for hjembyen.

I en alder af 18 år flyttede Ilham til Kairo, både spændt og ængstelig. Hun havde aldrig før været væk fra sin familie. Hun sikrede sig et værelse på et kollegium for kvinder ved universitetet, men følte sig noget forvirret af alle de nye folk, hun mødte hver dag på kollegiet, universitetet, i bussen og på gaden. Frem for alt havde hun vanskeligt ved at knytte kontakter til sine klassekammerater, som syntes at have flere penge, dyrere tøj og i det hele taget mere erfaring. De vidste mere om alkohol, sex, kærlighed og dating. Nogle af dem var meget sminkede, røg og satte sig gerne ind i bilen hos Kairos unge mænd.

Ilham blev bekymret, da nogle af hendes klassekammerater forsøgte at trække hende med ind i deres cirkler. Frem til dette tidspunkt havde Ilham ikke gået med tørklæde. Hun havde gået med almindeligt modetøj, gået i biografen med sin familie og havde læst romantiske bøger. Men det liv, hun oplevede i Kairo, sendte bølger af forskrækkelse gennem hende. Hun kunne ikke få sig selv til at gøre som de andre, og inderst inde fordømte hun deres opførsel.

Efter cirka fire måneder i Kairo mødte Ilham en ung kvinde, som fik hende til at falde til ro. Efter at have været på ferie hjemme hos familien kom Ilham til at sidde ved siden af en ung kvinde med tørklæde i bussen på vej tilbage til Kairo. Efter et kort stykke tid opdagede Ilham, at kvinden tog en bog frem – en lærebog i kemi til universitetet. Ilham besluttede sig for at spørge sin medpassager,

hvorfor hun bar tørklæde, selvom hun gik på universitetet, hvor der var unge mænd i klasselokalet. Kvinden fortalte, at hun var forfærdet over den opførsel, som nogle af Kairos kvinder havde. Hun var imod den måde at fremvise dyrt tøj på. Desuden misbilligede hun pigernes mangel på respekt for nedarvede værdier og islamiske traditioner. Hun lod Ilham forstå, at nogle af disse kvinder måske endda kunne være prostituerede, som opsøgte rige turister fra olielandene. Hun vidste, at nogle af kvinderne kom fra ganske fattige familier. Disse familier kunne ikke have råd til den slags tøj, som pigerne havde på til undervisningen. Ilham var målløs efter at være blevet præsenteret for denne gisning.

Kvinden afsluttede med at sige, at hun havde besluttet at begynde at gå med tørklæde for at lægge afstand til den moderne vestligt inspirerede livsstil. Efter at hun var begyndt at gå med tørklæde, så var hun også begyndt bede til Gud oftere sammen med nogle af sine veninder, som også gik med tørklæde. Desuden syntes hun, at hun fik mere ud af sine studier.

Dette gjorde et stort indtryk på Ilham. En uge senere tog hun tilbage til sin hjemby med alt sit tøj. Her fortalte hun sin familie, at hun nu ville begynde at gå med tørklæde. Til hendes overraskelse var forældrene imod beslutningen. Hendes to yngre brødre satte sig kraftigt imod, fordi Ilham i deres øjne ville komme til at se sær ud, og fordi de frygtede at blive drillet af deres venner. På grådens rand afsluttede Ilham diskussionen ved at sige, at hun ikke brød sig om at blive anset som én, der ville lade sig prostituere over for Kairos olierige turister. Uden rigtigt at vide det med sikkerhed påstod Ilham, at hun havde netop sådanne klassekammerater på universitetet. Herefter tav både forældre og brødre og gik ind på Ilhams beslutning.

Ilham havde aldrig begrundet sit tørklædevalg politisk. Men adspurgt om sit syn på nogle af universitetets politisk-religiøse grupper, erklærede Ilham sig enig med deres mål. For eksempel var hun enig i, at den islamiske lovgivning, sharia, skulle indføres. Hun stemte derfor på deres kandidater ved de studenterpolitiske valg. Ilham kunne også godt forestille sig, at hun engang ville gifte sig med en politisk-religiøs muslim. Om hun ville tage arbejde uden for hjemmet? Jo, hvis hendes kommende mand syntes om det, og hvis det ikke kom i konflikt med hendes pligter som hustru og mor.

Tallals historie

Tallal er overbevist muslimsk militant. Han havde en ledende rolle i et af forsøgene på at vælte det ægyptiske regime. Derfor blev han dømt til døden sammen med andre ledende medlemmer af sin gruppe. Da han kun var 21 år, blev hans dom ændret til fængsel på livstid.

Tallal var den ældste af fire børn. Han blev født i en lille by af forældre fra den lavere middelklasse. Hans far havde en lang boglig uddannelse og var ansat ved staten. Faderen forsøgte igen og igen at blive kendt som digter, men fik aldrig national berømmelse. Hans mor havde kun få års uddannelse og forstod sig selv som husmor. Begge forældre var født på landet, og moderen – mere end faderen – medbragte landsbyens skikke og værdier.

Tallal voksede op i et hus fyldt med bøger. I faderens vennekreds blev der udvekslet politiske og litterære ideer. Men han fik også en stærk dosis religion og tradition fra sin mor. Som i de fleste middelklassefamilier blev Tallal opmuntret til at gøre noget ved sin skole og få en boglig uddannelse. I gymnasiet fik Tallal høje karakterer. Han kunne derfor begynde på det prestigefyldte ingeniør-studium ved universitetet i Alexandria. Han var da 17 år gammel.

Tallal klarede studierne godt. Men alligevel var han ikke først og fremmest optaget af studierne. Da den arabiske verden i 1967 på seks dage blev slået i krig af Israel, var Tallal kun 15 år. Trods sin unge alder var Tallal i chok over nederlaget. Han sad alene på sit værelse i flere dage. Her tænkte han meget over arabernes situation og sine egne følelser. Tallals mor, som var bekymret for Tallal, tilskyndede ham til at bede og læse i Koranen. Til sidst fulgte Tallal sin mors råd. Til sin overraskelse blev han helt overvældet – en tilstand af fred gennemstrømmede ham. Han havde tidligere læst og lært vers fra Koranen som lektier, men denne gang var følelsen en helt anden. Koranversene havde et dybere indhold, som gav mening midt i nationens og Tallals egen krise. Denne hændelse gjorde Tallal til genfødt muslim. Fra det tidspunkt vidste Tallal, at Koranen indeholdt hele sandheden. Han undrede sig over, hvorfor han selv og alle andre ikke havde indset det noget tidligere. Han holdt den nye indsigt for sig selv et stykke tid. I mellemtiden var hans mor glad for, at Tallal nu ikke længere bare sad på sit værelse. Han havde igen god appetit og lyst til at møde andre.

Tallals første længere tur væk fra hjemmet efter sin omvendelse fandt sted ti dage efter det arabiske nederlag. Han tog med sin far til en nærliggende by for at deltage i et politisk møde. Her skulle én af præsident Nassers øverste medarbejdere være hovedtaler. Tallal plejede at tro fuldt og fast på Nasser. Han blev derfor helt forvirret, da han hørte Nassers mand sige til publikum, at araberne ikke havde tabt krigen mod Israel. Taleren slog fast, at det egentlige mål for Israel og USA var at gøre det af med Nasser. Og fordi Nasser stadig sad ved magten, så var fjendernes plan

forpurret. Tallal troede ikke på taleren. Men han var pint af tvivl, da publikum – herunder hans far – klappede af talerens ord. Tallal blev ved med at tvivle i de næste par uger, hvor han bad meget og læste meget i Koranen.

Det var først, da han begyndte på universitetet i Alexandria, at Tallal fik ro i sindet. I moskeen ved universitetet kom han i snak med sidemanden. Dette var begyndelsen til Tallals karriere som militant muslim. Af sidemanden blev Tallal inviteret til at deltage i et foredrag om kampen mod Israel. Taleren var en studerende fra samme universitet. Hans tilgang til emnet tiltalte Tallal. Kommunisme, kapitalisme og den israelske zionisme blev under ét anset som fjender af islam og verdens muslimer. Den eneste måde at bekæmpe disse fremmede ideologier på var ifølge taleren at holde fast ved Koranen og de nedarvede islamiske leveregler. Som forbillede fremhævede taleren den militante muslimske gruppe: Det muslimske Broderskab og især deres kamp mod jøderne i krigen ved Israels oprettelse i 1948. Her var Broderskabets soldater – ifølge taleren og Tallal – de eneste, som ydede effektiv modstand mod de ”jødiske bander”. Havde det ikke været for de arabiske regerings forræderi, så var det utvivlsomt lykkedes for Broderskabet at forhindre Israels oprettelse og skabe et selvstændigt Palæstina. Alle klappede, og denne gang klappede Tallal sammen med publikum. Han begyndte ivrigt at læse om Det muslimske Broderskab.

Tallal blev en del af universitetets gruppe af aktivistiske muslimer kort tid efter. Hans entusiasme og vilje til at arbejde for gruppen gjorde, at han inden for et år blev en del af gruppens ledelse. Deres mål var at befri den muslimske verden for de korrupte regimer. Herved ville de bane vejen for et religiøst styre, som baserede sig på den islamiske lovgivning, sharia. I 1974 var de af den overbevisning, at Sadat var gået for langt. Sadat havde i gruppens øjne gjort for stort et knæfald for Vesten og Israel, og noget måtte gøres herimod. Derfor planlagde gruppen et kup, som – selvfølgelig – blev en fiasko.

Opråb fra FLN

Den følgende tekst er et uddrag af den første offentlige bekendtgørelse fra den algeriske nationale befrielsesbevægelse FLN (Front de Liberation Nationale). Bekendtgørelsen er dateret 1. november 1954.

Efter årtiers kamp er den nationale kamp gået ind i sin afgørende fase. I Algeriet er folket samlet bag ønsket om frigørelse gennem handling. Internationalt er klimaet gunstigt, hvilket kan udnyttes med diplomatisk hjælp fra vores arabiske og muslimske brødre.

Den hidtidige algeriske nationale bevægelse har gennem flere år været handlingslammet og ikke evnet at tænke nyt. Dens mål har ikke været klart, og den er lidt efter lidt gået i opløsning.

I denne situation har en gruppe unge ledere samlet et stort antal sunde og resolute oprørere omkring sig og vurderet, at tiden er kommet til at rykke den nationale bevægelse ud af det dødvande, den er havnet i som følge af personspørgsmål og interne magtkampe. Denne gruppe af unge ledere vil nu igangsætte den sande revolutionære kamp side om side med de marokkanske og tunesiske brødre...

Vores selvstændighedsbevægelse tilbyder alle algeriske partier, bevægelser og patrioter fra alle sociale lag muligheden for at deltage i frigørelseskampen.

Mål

National frigørelse gennem oprettelse af en suveræn, demokratisk og social algerisk stat, som baserer sig på islamiske principper, hvor der er respekt for fundamentale frihedsrettigheder uden skelen til race eller religion.

Interne mål

Politisk udrensning gennem udslettelse af de sidste rester af korrupsion og reformisme.

Eksterne mål

Internationalisering af det algeriske problem.

Arbejde for nordafrikansk fællesskab i en national arabisk-islamisk sammenhæng.

At bruge FN-systemet til at give vores sympati til kende over for de nationer, der støtter vores kamp for frigørelse.

Kampmetoder

Kamp med alle midler, indtil vores mål er nået. Vi må gøre os anstrengelser i Algeriet og internationalt gennem diplomatiet, men også gennem direkte oprørshandlinger. Vi skal åbne verdens øjne for det algeriske problem. Kampen vil blive lang, men udfaldet er sikkert.

For at mindske antallet af menneskeliv, der mistes, og mængden af blod, der spildes, tilbyder vi de franske myndigheder en ærbar platform for diskussion:

Vi vil tilbyde, at de franske myndigheder kan indlede forhandlinger med autoriserede talsmænd for det algeriske folk. Disse forhandlinger indledes ud fra en fælles anerkendelse af algerisk suverænitet – én udelelig algerisk stat.

Vi ønsker en tillidsfuld atmosfære skabt. Dette kan ske ved at frigive alle politiske fanger, ophæve alle undtagelsesforanstaltninger og bringe enhver forfølgelse af de kæmpende oprørere til ophør.

Vi kræver anerkendelse af den algeriske nation gennem en officiel erklæring, der ophæver de forordninger, bestemmelser og love, der gør Algeriet til et ”fransk land”.

Til gengæld

Franske kulturelle og økonomiske interesser vil blive respekteret. Dette gælder også enkeltpersoner og familier.

Franskmænd, der ønsker at blive i Algeriet, vil blive givet mulighed for at beholde deres oprindelige nationalitet. Gør de brug af denne mulighed, vil de blive betragtet som udlændinge. Franskmænd, der ønsker at blive i Algeriet, vil også blive givet muligheden for at blive algeriere. Gør de brug af denne mulighed, vil de blive betragtet som algeriere med lige rettigheder og pligter.

Forbindelsen mellem Frankrig og Algeriet vil blive fastlagt gennem en aftale mellem de to magter på et ligestillet grundlag præget af gensidig respekt.

Algeriere! FLN er jeres frihedsbevægelse. Dens sejr er jeres sejr. Hvad angår os, stærke som vi er gennem jeres opbakning, vi lover at give det bedste af os selv i kamp for fædrelandet.

Anonym biografi over Sultan Abdul Hameed 2. og det islamiske kalifats fald

Den følgende tekst er et uddrag af en anonym sultanbiografi, der kan findes i de fleste af internettets kildesamlinger om Osmannerriget – såvel de mere som de mindre seriøse. Udover selve biografien rummer teksten også en fremstilling af Osmannerrigets fald. I enkelte af kildesamlingerne tilføjes kommentaren ”tendentiøs” til teksten. Dens ophavssituation er ikke angivet nogetsteds, men den formodes at være skrevet o. år 2000.

Sultan Abdul Hameed 2. blev født onsdag den 21. september 1842. Hans fulde navn var Abdul Hameed Khan 2. bin Abdul Majeed Khan. Han var søn af Sultan Abdul Majeed (og sultanens anden kone). Han mor døde, da han var syv år gammel. Abdul Hameed kunne tale tyrkisk, arabisk og persisk, og han havde studeret litterær og poetisk teori. Da hans far, Abdul Majeed, døde, blev hans onkel, Abdul Aziz udråbt til kalif. Abdul Aziz blev ikke længe ved magten. Han blev tvunget væk fra sit embede og derefter myrdet af osmannernes politiske fjender. Hans efterfølger Sultan Murad var søn af sultan Abdul Aziz, men han blev også fjernet fra magten efter kort tid, fordi han ikke egnede sig til embedet.

Den 31. august 1876 blev Sultan Abdul Hameed det islamiske kalifats overhoved. Folket svor ham troskab og loyalitet. Han var på det tidspunkt 34 år. Abdul Hameed var klar over, som han forklarer i sin dagbog, at der på det tidspunkt var en sammensværgelse i gang mod det islamiske kalifat.

Historikere har interesseret sig indgående for Abdul Hameeds karakter. Han blev givet ledelsen af det kæmpemæssige kalifat i en spændt og kritisk situation. Han sad på tronen i mere end 30 år præget af indenlandske og udenlandske sammensværgelser, krige, revolutioner, skelsættende begivenheder og konstante forandringer...

Englænderne og franskmændene ønskede at gøre det af med Osmannerriget, men stadig var ordet ”Jihad”, altså islamisk hellig krig, kraftfuldt nok til at få hele Europa til at ryste. Europa frygtede stadig Europas Syge Mand, som Osmannerriget blev kaldt. Englænderne besluttede sig for at gøre brug af det kraftigste udenrigspolitiske redskab, del og hersk, for at vælte osmannerne. Englænderne støttede derfor ungtyrkerne og ungaraberne. Da ungtyrkere blev tilstrækkeligt stærke inden for Osmannerriget, behøvede England ikke at gøre mere – ungtyrkerne gjorde arbejdet færdigt. De påbegyndte en fordomsfuld og national rejsning blandt tyrkerne i Osmannerriget. Som svar herpå

udviklede arabere, armeniere, kurdere og andre befolkningsgrupper deres egne symboler og deres egne nationale holdninger. Folkene begyndte at føle sig som en del af deres nation og ikke som en del af Osmannerriget, og det var begyndelsen til enden på den islamiske stat. Senere – under 1. verdenskrig – samarbejdede araberne med englænderne og franskmændene og gjorde oprør mod den osmanniske statsmagt. Men araberne blev forrådt af englænderne og franskmændene og senere selv invaderet.

Sultan Abdul Hameed glemte ikke at udvikle Osmannerriget. Han byggede markeder og paladser, men han byggede også mange moskeer, offentlige bade, og hospitaler i Kairo, Damaskus, Sana, Bagdad og de andre islamiske byer. Han arbejdede også for at udbygge uddannelsessystemet. Osmannerne forsøgte at efterligne det europæiske uddannelsessystem, men det mislykkedes på nær inden for to områder, lægevidenskab og militær uddannelse. Den osmanniske hær var ikke så svag, som folk i dag tror, den var. Det osmanniske artilleri var det stærkeste i verden. Den osmanniske flåde var velorganiseret og rangerede som verdens tredjestærkeste efter den engelske og franske. Mange industrivirksomheder fandtes såsom våbenfabrikker, tekstilvirksomheder og sukkerraffinaderier. Vejnettet var veludbygget efter datidens standarder, og havneanlæg blev udvidet. Mange avishuse etablerede sig, og antallet af aviser og magasiner oversteg før 1. verdenskrig 1300 i Ægypten, Irak og Syrien.

For et stykke tid så det ud som om, at Europas Syge Mand ville rejse sig og stå imod det europæiske pres, men de vestlige allierede havde besluttet sig for at ødelægge den islamiske enhed for enhver pris. De ikke-muslimske mindretal i Osmannerriget blev brugt af Vesten til at skabe oprør og ustabilitet, dette gjaldt især imperiets kristne indbyggere. De vestlige magter blandede sig som følge heraf i osmannisk indenrigspolitik under påskud af at ville beskytte de kristne minoriteter. Vesten igangsatte også en bølge af kristen missionsvirksomhed i den islamiske verden ved at bygge kristne skoler og kirker. Målet var at lokke muslimer væk fra islam og sprede uislamiske samfundsnormer og ideer...

Abdul Hameed indså, at det eneste håb for muslimerne var at skabe en stærk islamisk enhed. Abdul Hameed kunne se, at Vesten ville prøve på at splitte det islamiske imperium og derefter udøve dominans over hver enkelt del for sig. Den eneste måde at imødegå dette på var gennem islamisk enhed. Abdul Hameed besluttede sig derfor til at bringe sig selv tydeligt spil som kalif for Det osmanniske Kalifat, altså som leder for den samlede islamiske verden...

Den vestlige verden reagerede hurtigt og aggressivt ved at opfordre den tunesiske leder til at gøre oprør mod Osmannerriget i 1877, hvilket herefter skete. I 1881 blev Tunesien besat af Frankrig, i 1882 blev Ægypten besat af England. Senere invaderede Holland Indonesien, Rusland gjorde indfald i Centralasien, England ekspanderede længere ind i Indien og Sudan. Det virkede som om Vesten var i færd med at knuse den islamiske verden.

Tirsdag den 27. april 1909 skete det. Under pres fra de nationale ungtyrkere stemte 240 medlemmer af det osmanniske senat for at fjerne Abdul Hameed fra magten... Efter Abdul Hameed fulgte en række svage ledere. De kunne ikke opretholde Osmannerriget og kunne ikke sætte sig igennem. Som Sultan Abdul Hameed forudså, kom 1. verdenskrig, og Osmannerriget splittedes. Arabere gjorde oprør i Hijaz med hjælp fra englænderne og franskmændene, som senere forrådte dem ved at besætte området og ved at give det islamiske Palæstina til jøderne. Hvis de bare havde lyttet til Abdul Hameed.

De nationale ungtyrkere kom til magten, og Mustafa Kemal Atatürk opløste det islamiske kalifat i 1924. Hermed afsluttedes en epoke på 1300 år, hvor muslimerne havde fælles ledelse. Vesten havde fuldendt sin succes.

I dag er verdens muslimer begyndt at vågne op efter det sønderknusende nederlag i den arabisk-israelske krig i 1967, i den bosniske krig, den tjetjenske krig og krigene i Kasmir. Muslimer begynder at indse, at de kun kan modstå omverdenens pres, hvis de står sammen og husker på de fællesislamiske bånd, som binder dem sammen. Muslimer begynder at vende tilbage til islam, og Vesten frygter igen. Efter adskillige års ophør er moskeerne i Istanbul igen begyndt at udråbe "Allah Akbar" (: "Gud er stor") på arabisk, som det bør være, i stedet for tyrkisk. Et tegn på, at en stor civilisation er ved at vende tilbage.